

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. T. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. OAM-374/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2016, č. j. 60 Az 28/2016 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný v řízení o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zejména uvedl, že ze skutečností tvrzených stěžovatelem v průběhu správního řízení, stejně jako z obsahu žaloby, vyplývá, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je jednoznačně motivována důvody rodinnými, ekonomickými a pobytovými. Žádný z těchto důvodů však nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný dostatečně zabýval možnostmi udělení humanitárního azylu, své úvahy přitom podrobně předestřel a odůvodnil, přičemž tak učinil srozumitelným a logickým způsobem. Krajský soud se rovněž nedomníval, že by stěžovatel uvedl důvody zvláštního zřetele hodné, jež by mohly opodstatňovat udělení humanitárního azylu. Jistě takovým důvodem nemůže být skutečnost, že stěžovatel v důsledku své trestné činnosti pozbyl své pobytové oprávnění v České republice, ani fakt, že zde pobývají jeho manželka a děti. Dále se krajský soud ztotožnil i se závěrem žalovaného, dle kterého mezinárodní závazky České republiky nezahrnují všeobecnou povinnost státu respektovat volbu osob ohledně jejich společného pobytu. Zájem cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) na legalizaci jeho zdejšího pobytu není důvodem pro udělení doplňkové ochrany, stejně tak jím nemůže být ani případná obava z ekonomických potíží v zemi původu. Kromě tvrzení

následného zhoršení životní úrovně jeho samého i jeho rodiny stěžovatel neuvedl žádné důvody, které by mu měly bránit v realizaci jeho rodinného života po návratu do země původu.

Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy. Zmíněný přesah má spočívat v tom, že se krajský soud v napadeném rozsudku odchýlil od své dosavadní rozhodovací činnosti v obdobných věcech, stejně jako od ustálené rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, a to v otázce posouzení požadované intenzity důvodných obav z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu a ohledně rozsahu soudního přezkumu správního uvážení při neudělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.

Vůči napadenému rozsudku stěžovatel namítá, že se nevypořádává řádně se stěžejní žalobní námitkou ohledně nedostatečného zjištění skutečného stavu věci bez důvodných pochybností žalovaným, jež vedlo posléze žalovaného k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel je toho názoru, že již v řízení před žalovaným vylíčil takové skutečnosti, na základě kterých mu měla být mezinárodní ochrana udělena.

Stěžovatel též namítá, že se krajský soud nevypořádal dostatečně s žalobní námitkou proti neudělení azylu z humanitárních důvodů, přesněji s námitkou nesprávného správního uvážení žalovaného. Žalovaný pochybil, jestliže stěžovateli neudělil azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále cituje z množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79 a usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42), a dovozuje, že žalovaný tyto dostatečně nerefletoval. Z rozhodnutí žalovaného nelze dobře vysledovat úvahy stran otázky přítomnosti důvodů zvláštního zřetele hodných ve vztahu k udělení humanitárního azylu. V otázce smyslu institutu humanitárního azylu pak stěžovatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55. Namítá přitom, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, kterou bylo poukazováno na skutečnost, že se žalovaný nezabýval možnostmi udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 24. 2. 2017. Úvodem svého vyjádření odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále zdůraznil, že se řádně zabýval všemi stěžovatelem uvedenými důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný odkázal i na své vyjádření k žalobě, v němž již pojednal o žalobních námitkách v podstatě shodných s námitkami kasačními. Uplatněné námitky považuje za zcela obecné, představující pouze typovou charakteristiku potenciálních porušení jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Žalovaný nesdílí stěžovatelův názor na přijatelnost kasační stížnosti. Dále uvádí, že ztotožnil-li se krajský soud s názory vyjádřeními v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nezatížil tím svůj rozsudek nepřezkoumatelností, v čemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36. Konečně žalovaný uvedl, že se on sám, a i posléze krajský soud, dostatečně zabýval otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany. Kasační stížnost tudíž považuje za nepřijatelnou, případně nedůvodnou.

Kasační stížnost je přípustná.

pokračování

Dle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Výklad pojmu „podstatný přesah významu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany nad vlastními zájmy stěžovatele“, stejně jako vymezení typových situací, kdy je daný prvek naplněn, poskytl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

V první řadě je třeba konstatovat, že stejně jako stěžovatelova žaloba, tak i kasační stížnost sestávají převážně z citací odůvodnění různých rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, samotné individualizované a konkretizované právní argumentace však skýtá jen poskrovnu. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku (případně usnesení). To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70 a ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 77.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelovu názoru, dle něhož se měl krajský soud odchýlit od judikatury své, případně též od závěrů ustálené rozhodovací činnosti kasačního soudu. Toto tvrzení je jednak krajně obecné, nadto se rozchází s realitou. Krajský soud v žádném ohledu nepopřel stěžovatelem citované judikatorní závěry, tyto naopak reflektoval. To vše v míře jediné odpovídající obecnosti právní argumentace v žalobě uplatněné. Těžiště přezkumu rozhodnutí žalovaného krajským soudem bylo určeno stěžovatelem akcentovanou námitkou nepřezkoumatelnosti. Pokud jde o výklad pojmu nepřezkoumatelnosti (ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí, nebo pro nesrozumitelnost rozhodnutí), tento je v judikatuře Nejvyššího správního soudu ustálený. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu se též může jednat např. v případě, kdy soud výrokem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti týkající se jeho procesního postupu, a začlenil tak do výroku i část odůvodnění svého rozhodnutí (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 – 34). Naproti tomu nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí,

nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Krajský soud se při odůvodnění napadeného rozsudku pohyboval zcela v mezích přezkoumatelnosti.

Z kasační stížnosti dále neplyne, že by se tato týkala jakýchkoli otázek (zejména by připadaly v úvahu otázky výkladu hmotného práva, případně otázky narážející na tzv. mezery v právu), o kterých by Nejvyšší správní soud dosud nerozhodoval, případně ani otázek hraničních, u nichž by bylo namísto uvažovat o judikатурním odklonu.

Nejvyšší správní soud tudíž nemá za to, že by kasační stížnost svým významem vůbec přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, natož pak způsobem podstatným. V souladu s ustanovením § 104a odst. 1 s. ř. s. proto nezbylo, než ji pro nepřijatelnost odmítnout.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto za přiměřeného užití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 téhož zákona). Kasační stížnost byla odmítnuta, protože nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu